

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

11. SRPNA 2024

Z obsahu:

O neřestech a ctnostech:

Statečnost

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 10. dubna 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Blahoslavená Marie Sagrario od sv. Aloise z Gonzagy

Libor Rösner
- strana 4 -

Novým rektorem Nepomucena v Římě bude P. Tomáš Koumal

- strana 5 -

Vítězka nad hříchem a smrtí

- strana 6 -

Nanebevzetí Mariino - vyvrcholení vtělení Páně

- strana 7 -

Povolání ženy a muže Bernard Dubois a Jo Croissant

- strana 8 -

Postava, která hluboce zasáhla do světových a církevních dějin

P. Paul-H. Schmidt
- strana 10 -

Heřman Josef (43) Wilhelm Hünermann

- strana 12 -

Guido Reni (1575-1642): Nanebevzetí Panny Marie

Postava, která hluboce zasáhla do světových a církevních dějin

Po několik století byla Evropa ohrožována islámem, jak na Západě, tak i na Východě. Ze Španělska se tlačili Mauři až k Paříži, z Balkánu přicházeli Turci. Teprve 12. září 1683 se list obrátil. Jeden jediný den změnil dějiny. Úspěšný zásah a vítězství spojených vojsk změnilo všechno. Ještě více rozhodující byla ale pomoc shora, na kterou vsadil kapucín Marek z Aviana: Vídeň a Evropa zůstaly křesťanské, dodneska. V Římě papež Inocenc XII. tenkrát poznal příkaz hodiny a povolal k modlitebnímu útoku. Z vděčnosti za poskytnutou pomoc ustanovil tenkrát papež svátek „Jména Panny Marie“.

Tomuto Markovi z Aviana se dostalo zasloužené cti teprve v našich dnech, když ho Jan Pavel II. blahořečil 27. dubna 2003. Pozdní poděkování západního světa svému velkému zachránci! Kdo byl tento nedávno blahoslavený?

Dne 17. listopadu 1631 přišel na svět v severoitalském Friaulu. Jeho občanské jméno bylo Karel Dominik Christoferi. Byl vychován jezuitou. Jako chlapec, tenkrát asi 15letý, se rozhodl k fantastickému činu: Tajně odešel z koleje a vydal se na cestu do Turecka. Chtěl získávat mohamedány na křesťanskou víru. Avšak

nedošel daleko. V jednom kapucínském klášteře prosil o ubytování. Tady na něho čekala Boží Prozřetelnost. Jako kapucín měl ochránit od islámu nejenom svoji vlast, nýbrž celou Evropu.

Na svátek Obětování Panny Marie (21. listopadu 1648) byl oblečen do řádového hábitu, 18. září 1655 dosáhl důstojnosti kněžství. P. Marek převzal nenápadně a pokorně všechny úkoly uložené nadřízenými. Změna nastala teprve o svátku Nanebevzetí Panny Marie roku 1676. Tento den změnil jeho život. Kázal se strhujícím nadšením o kráse Matky Boží. Toto kázání, stejně jako to o svátku Narození Panny Marie (8. září) slyšela také sestra Vincencie, která byla už 13 let ochrnutá. „Jsem uzdravená! Jsem uzdravená!“ zvolala potom, co se P. Marek modlil Loretánské litanie. Jako důkaz zázračného uzdravení vystupovala bez obtíží po blízkém schodišti nahoru a dolů.

Od tohoto dne se množila hlášení o zázračných uzdraveních. P. Marek neměl ani hodinu klidu: adventní a postní kázání, slavnostní a příležitostná kázání, nejprve v severní Itálii, potom také v německy a francouzsky mluvících zemích. Jeho slova byla doprovázena zázračnými uzdraveními.

Bl. Marek z Aviana

Začátkem roku 1680 vystoupil P. Marek poprvé proti císaři Leopoldu I.: Jestli on, císař, nezavede „lepší pořádek při zacházení se spravedlností“, nezůstane to bez trestu. Vládcí země se začali proroka obávat. Před branami Paříže kazatele zadrželi a deportovali jinam. Místo v Paříži kázal teď v Roermondu, když tribuna, na které P. Marek stál, se za velkého rachotu zřítily. Místo obávaných mrtvých z toho vyšli s několika málo zraněnými. Svému provinciálovi vyprávěl P. Marek 16. srpna 1681 o tomto zážitku: „S pomocí Boží a na přímělu nejblahoslavenější Panny Marie jsem se uzdravil z těžkého poranění na noze. Bez zřejmého zázraku bych se stal mrzákem.“

Tehdy se situace celého křesťanského Západu měsíc od měsíce stávala více povážlivější. Hrozili Turci. P. Marek kázal právě v červenci 1682 v rakouském hlavním městě: „Ó Vidni, jestliže nezměníš své mravy, budeš strašně potrestána. Opakuji to s velkým rozhorlením ducha.“

Stalo se, jak mnich předpověděl: Sotva přešel rok – a turecké vojsko „tak veliké, jaké nikdo nikdy neviděl“, se převálilo přes Balkán k severu. Začalo dvouměsíční obléhání Vídne. Císař utekl do Lince a nechal povolát „zázračného mnicha“ z Itálie. Ten přednesl na tullnské rovině 8. září 1683 (o svátku Narození Panny Marie) spojeným vojskům pod vedením polského krále svoje ohnivé kázání: „Bez Boha

Franz Geffels (1625-1694): Obléhání Vídne Turky, 1683

se vám nic nepodaří!“ Večer 12. září byla Vídeň zase v křesťanských rukou, Turci se dali na divoký útěk.

V příštích letech následovalo zpětné obsazení Budapešti a Bělehradu. Vítězství se však dosáhlo teprve potom, když na vyzvání vstoupil do děje P. Marek. Při dobývání Budapešti šlo ze začátku „všechno na levačku“. P. Marek trval na tom, že město „nikdy nebude moci být osvobozeno než zázrakem“. Šel tedy tomu naproti, nesl sochu Matky Boží do podmaněného města, aby následujícího dne mohl už sloužit děkovnou bohoslužbu.

Stejně tomu bylo při osvobozování Bělehradu 6. září 1688. Dva dny po dobytí města, na svátek Narození Panny Marie, následovala děkovná mše.

Po těchto vítězstvích se stáhl P. Marek zpátky do svého kláštera, byl ale stále k dispozici císaři Leopoldovi jako poradce. V roce 1699 ho znovu potřebovali ve Vídni. V rakouském hlavním městě také 13. srpna zemřel.

Císař Lepold a jeho manželka navštívili těžce nemocného. Sotva se vladařský pár vzdálil, právě chtěli nastoupit do kočáru, když se stav nemocného viditelně zhoršil. Ihned se císařský pár vrátil a přišel, když P. Marek, zachránce Západu, vydechl svoji duši.

Císař nařídil na 17. srpna pohřeb, panovnícký dvůr se samozřejmě zúčastnil.

Dne 24. dubna 1703 byly pozůstatky zasloužilého mnicha přeneseny do „císařské hrobky“. Leopold se snažil o jeho brzké blahorečení, ale věc po smrti císaře uvázla. Brzy se prosazující „josefinismus“ neměl pro takovou záležitost žádné porozumění. Teprve „Katolický sněm“ roku 1889 ve Vídni uvedl věc znovu do chodu. Obě světové války přinesly další průtahy. Dne 27. dubna 2003 – jak už bylo řečeno – konečně zařadil Jan Pavel II. zachránce Vídně a Západu do zástupu blahoslavených. Tím došel k úspěšnému zakončení „největší a do světových a církevních dějin zasahující proces blahorečení“. (Podle M. Heyreta: *Markus von Aviano*, Mnichov, 1931. Z této knihy jsou převzaty citáty uvedené v tomto článku.)

P. Marek z Aviana je jedním ze čtyř zachránců Evropy, vedle sv. Jana Kapistrána, sv. Jakuba z Marky a sv. Vavřince z Brindisi. Všichni tito měli výrazný podíl na záchraně Evropy před útokem islámu.

Velké zásluhy měl také Marek z Aviana při obnově křesťanské víry v Evropě. Mnozí se po jeho kázání obrátili. Tak to byl např. vévoda ze Sachsen-Zeitz, Christian August, který po vyslechnutí mnicha přestoupil z protestantismu do katolické církve a později se stal kardinálem a primasem maďarským.

Vítězství před Vídni 12. září 1683 a další vítězství byla dobyta prostřednictvím

Matky Boží. Po celý život byl P. Marek horlivým ctitelem a obráncem jejího Neposkvrněného početí. V tomto znamení tenkrát katolická věc zvítězila. P. Marek o tom věděl, z tohoto přesvědčení žil a jednal.

Z Maria heute 552/2017

přeložil -mp-

(Redakčně upraveno)

O neřestech a ctnostech: Statečnost

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

a aseptický Bůh, který nezná lidské emoce. Právě naopak. Tváří v tvář smrti svého přítele Lazara se rozplakal; a v některých jeho projevech prosvítá jeho vášnivý duch, například když říká: „Přišel jsem vrhnout oheň na zem, a jak bych si přál, aby už vzplanul!“ (Lk 12,49) A když byl konfrontován s obchodováním v chrámu, reagoval silou. (srov. Mt 21,12–13) Ježíš byl vášnivý.

Nyní však hledejme existenciální popis této tak důležité ctnosti, která nám pomáhá nést v životě ovoce. Starověcí autoři – řečtí filosofové i křesťanští teologové – rozpoznávali ve ctnosti statečnosti dvojí vývoj, jeden pasivní, druhý aktivní.

První je zaměřen do našeho nitra. Existují vnitřní nepřátelé, které musíme porazit a kteří se jmenují úzkost, tíseň, strach, vina: to všechno jsou síly, které se bouří v našem nitru a v určité situaci nás ochromují. Kolik zápasníků podlehne ještě dříve, než se pustí do boje! Neuvědomují si totiž tyto vnitřní nepřátele. Statečnost je především vítězstvím nad sebou samým. Většina obav, které v nás vznikají, je nereálná a vůbec se nenaplní. Lepší je tedy vyzvat Ducha Svatého a čelit všemu s trpělivou statečností: jednomu problému po druhém, jak jsme schopni, ale nikoli sami! Bůh je s námi, pokud mu důvěrujeme a upřímně hledáme dobro. Pak můžeme v každé situaci počítat s tím, že Boží prozřetelnost bude naším štítem a zbrojí.

A pak je tu druhý pohyb ctnosti statečnosti, tentokrát aktivnějšího charakteru. Kromě vnitřních zkoušek existují i vnější nepřátelé, což jsou životní zkoušky, pronásledování, těžkosti, které jsme nečekali a které nás překvapují. Můžeme se totiž

snažit předvídat, co nás potká, ale skutečnost se do značné míry skládá z nevyzpytatelných událostí a v tomto moři naší loďkou občas zmitají vlny. Statečnost z nás pak činí odolné námořníky, kteří se nedají zastrašit ani odradit.

Statečnost je základní ctností, protože bere vážně výzvu spočívající ve zlu na tomto světě. Někteří lidé předstírají, že toto zlo neexistuje, že je vše v pořádku, že lidská vůle není někdy slepá, že temné síly, které přinášejí smrt, nevědou v dějinách boj. Stačí však zalistovat v učebnici dějepisu, nebo bohužel i v novinách, abychom objevili hanebné činy, jejichž jsme zčásti oběťmi a zčásti protagonisty: války, násilí, otroctví, útlak chudých, rány, které se nikdy nezhojily a stále krvácejí. Ctnost statečnosti nás nutí reagovat a zvolat „ne“, důrazně „ne“ tomu všemu. Na našem komfortním Západě, který všechno poněkud rozředil, který z cesty k dokonalosti udělal prostý organický vývoj, který nepotřebuje zápasit, protože mu všechno připadá stejné, někdy pocítujeme zdravý stesk po prorocích. Ale nepohodlní vizionáři jsou velmi vzácní. Je potřeba, aby nás někdo vyvrstlil z měkkého pelíšku, v němž jsme se uvelebili, a přiměl nás rezolutně opakovat „ne“ zlu a všemu, co vede ke lhostejnosti. „Ne“ zlu a „ne“ lhostejnosti; „ano“ cestě, cestě, která nás vede k pokroku, a o tu musíme bojovat.

Objevme tedy znovu v evangeliu Ježíšovu statečnost a učme se jí ze svědectví svatých a světic.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html

(Redakčně upraveno)

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

SV. KLÁRA • CHUDÁ PANÍ Z ASSISI *Libor Rösner*

Svatá Klára (1194–1253) patří vedle svatého Františka z Assisi k největším osobnostem františkánské rodiny. Tento beletrizovaný životní příběh představuje Kláru jako ženu, jejíž život se odvíjel v duchu svatého Františka: jednou nepřetržitou touhou po sjednocování se s Ukřižovaným, touhou motivovanou láskou k němu, láskou, která jí velela vzdát se kvůli němu úplně všeho, včetně sebe samé.

*Nakladatelství Christianitas, s. r. o.
Váz., 125x200 mm, 200 stran, 260 Kč*

O LITURGII

LITURGICKÁ REVOLUCE • POMÝLENÉ LITURGICKÉ Hnutí • 1. Díl - „AKTIVNÍ ÚČAST“

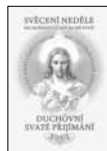
Carol Byrneová MA, PhD • Překlad Lucie Cekotová

Kdyby katolíků v roce 1965 odjel do daleké pohanské země, po pěti letech se vrátil a přišel na mši svatou do svého farního kostela, byl by pravděpodobně zmaten z toho, co kolem sebe vidí a slyší. Možná by i zapochyboval, jestli si po delší době, co nebyl přítomen, nespletl adresu nebo zda kostel nezměnil majitele. Méně než patnáct let stačilo k tomu, aby byla oficiální římská liturgie přetvořena k nepoznání. Změny bezprecedentní svým rozsahem a rychlostí jistě můžeme označit za revoluční. Než však revoluce propuknou naplno, rodí se zpravidla nenápadně a téměř nepozorovaně. Liturgická revoluce není výjimkou. Dílo Carol Byrneové je pátráním po jejich pravých kořenech, které nespočívají ani v Druhém vatikánském koncilu, ani v osobě Annibala Bugniniho, ale mnohem hlouběji, než by mnozí čekali. Materiály, které autorka předkládá, nutí čtenáře zamyslet se i nad jeho vlastním

chápáním své účasti na liturgii. Nemůže snad být i ten, kdo vyhledává nebo slouží výhradně tradiční římskou liturgii, bezděčně ovlivněn revolučními myšlenkami?

*Nakladatelství Christianitas, s. r. o.
Váz., 145x205 mm, 368 stran, 440 Kč*

PRAKTICKÉ PŘÍRUČKY PRO ŽIVOT S BOHEM

SVĚCENÍ NEDĚLE BEZ MOŽNOSTI ÚČASTI NA MŠI SVATÉ A DUCHOVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Jak se má katolík zachovat v případě, kdy z vážných důvodů (nemoc, cesta do zahraničí apod.) nemůže v neděli nebo v zasvěcený svátek navštívit mši svatou? Jakých povinností je v takovém případě zproštěn a jakých ne? Co nám ukládá církevní příkázání a co příkázání Boží? Tato brožurka přináší jednoduché a jasné odpovědi s vysvětlením a praktickými radami. Čtenář se také dozví, co je duchovní svaté přijímání a jaký je jeho přínos, dozví se, že jej může vykonat kdykoliv během dne a také o podmínkách k tomu nezbytných. Text kromě poučení navíc obsahuje modlitby pro akt duchovního svatého přijímání i modlitby před ním a po něm. Přílohou je také celá modlitba křížové cesty jako praktická pomoc pro vzbuzení dokonalé lítosti.

Nakladatelství Christianitas, s. r. o. • Brož., A6, 32 stran, 50 Kč

MODLÍM SE ZA SVOU DCERU NEJEN 31 DNÍ

Monika & Jakub Vejmelkovi • Předmluva Michaela & Roman Touškoví

Autoři a zároveň rodiče se zamýšlí nad tématy: svoboda, jít plně za Bohem, přebírání zodpovědnosti, odpuštění, pokoj, rozeznání dobrého a zlého, přátelství, sexualita, emoce a rozum, rozhodování a dalšími.

Cesta • Brož., A6, křídový papír, 100 stran, 89 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc